

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobkyně: **A. N.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Heyrovského 1178 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2012 č. j. OAM-506/VL-07-K03-R2-2008, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna advokáta Mgr. Jana Urbana se určuje částkou 12.342,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení včetně rozhodnutí správního orgánů a soudů

[1] Žalobkyně přicestovala do České republiky spolu s manželem M. A. a čtyřmi tehdy nezletilými dětmi – dcerou R. a syny S., V. a S. - v březnu 2008. První žádost uplatnila bezprostředně po příjezdu do republiky (stejně tak jako další členové rodiny) s tím, že azylověrelevantní důvody odvozovala především od potíží svého manžela, pro které byla v Turecku vystavena násilí i ona sama. Uvedla, že manžel je Kurd, stejně jako ona a jejich společné děti, který byl v Turecku pronásledován za projevy a podporu prokurdským stranám (DEHAP, HADEP, DTP a zejména PKK), přičemž jeho bratr byl přímý bojovník PKK. Právě od bratra manžela, tedy svého švagra, odvozovala primární zdroj problémů, když policie a vojenské složky (zejména JITEM) se snažili zjistit místo jeho pobývání. Manžel byl opakovaně zadržován státními orgány a byl v hledáčku ozbrojené složky JITEM. V roce 2000 byl na několik měsíců vězněn a psychicky i fyzicky týrán, když bylo požadováno, aby vyzradil pobyt svého bratra a dalších bojovníků PKK. V roce 2004 byl postřelen a neustále do jejich domu docházeli různí maskovaní lidé, dle žalobkyně policisté v civilu, dělali v domácnosti nepořádek, vyhrožovali apod. Ke své osobě uvedla, že při jedné z návštěv těchto složek asi před 6 lety – krajský soud nebude přesně zaznamenávat časové údaje žalobkyní sdělené, neboť se za dobu probíhajícího řízení před správním orgánem a soudy rozcházejí, nicméně bude věnovat pozornost především dějové linii uváděného příběhu a to u vědomí toho, že žalobkyně není, jak sama uvedla, gramotná a s přihlédnutím k sociálně-kulturním a společenským odlišnostem jejich života v zemi původu - byla fyzicky napadena, bita a následkem toho potratila. Další incident ve vztahu k její osobě se měl odehrát asi rok před opuštěním Turecka, byla odvezena na policejní stanici v Diyarbaku, kde byl zadržován i manžel a bylo jí vyhrožováno znásilněním. Ač měla pásku přes oči, tak viděla rovněž manžela, který měl mít nohy ve vodě. Sama byla odvezena domů následujícího dne, zatímco manžel byl dle jejího tvrzení propuštěn asi za tři týdny. Rovněž popsala problémy svých dvou dětí, R. a V., kteří trpí mentální poruchou (retardací). Byla přesvědčena, že se jim v Turecku nedostávalo potřebné zdravotní péče, a proto hledala pomoc mimo svou zemi. Konečně zmínila potíže syna S., který pro své sympatie ke Kurdům a jejich představiteli Ocalanovi byl vyloučen ze školy. Stalo se tak asi měsíc až dva před jejich odchodem, připustila, že do další školy by zřejmě nastoupit mohl, nicméně nebyla v dobrém dosahu. Zmínila, že její rodina nikdy žádné problémy neměla a veškeré potíže jsou v souvislosti s manželovým bratrem. Potíže obdobného charakteru, ale menší intenzity dle ní trvají cca 17 let, posledních 6 let před odchodem se vyhroutily. Návratu se obávala z důvodů možného opakovaného násilí a obavy, že se dětem nebude dostávat kvalitní lékařská péče. Další problémy bezprostředně se vztahující ke své osobě nezmínila a svůj zdravotní stav označila vcelku za dobrý.

[2] O první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplatněné dne 26. 3. 2008 rozhodl žalovaný negativně, když příběh manžela žalobkyně vyhodnotil jako nevěrohodný a stejné důvody pro zamítnutí žaloby proto uplatnil i na její případ. Žalobkyně spolu s rodinou vycestoval do sousedního Německa, odkud byli vráceni zpět do České republiky, kde dne 9. 7. 2008 podala opakovanou žádost. Zopakovala příběh predestřený v žádosti první s tím, že poprvé uvedla, že rok před jejich

odchodem z Turecka byla na policejní stanici nejenom fyzicky atakována, nýbrž i znásilněna. Vysvětlila, že tuto skutečnost původně nezmínila ze strachu a hanby, manžela o svém traumatu neinformovala. V následně konaných pohovorech s daty 3. 9. 2008 a 27. 10. 2008 rozvedla výše uváděné problémy. Správní orgán shledal v jejích přednesech několik – z jeho úhlu pohledu – zásadních nesrovnalostí, a proto pohovory zaměřil na jejich odstranění. Nesrovnalosti se týkaly otázky znásilnění žalobkyně, zejména s přihlédnutím k době, ve které k němu mělo dojít, otázky zadržení manžela rok před jejich odchodem z Turecka, když manžel žalobkyně ve svém přednesu žádná taková traumata nezmínil a naopak hovořil v tom směru, že alespoň rok před jejich odchodem byl relativní klid.

[3] Správní orgán tak opět posoudil již shora zmíněné důvody, vycházel z informací o Turecku i s ohledem na postavení Kurdů, lékařskou péči a možnost návratu žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Informace poskytované žalobkyní v kontextu s přednesem učiněným jejím manželem posoudil s ohledem na zjištěné časové i obsahově faktické rozpory jako nevěrohodné, žádosti svým rozhodnutím ze dne 26. 11. 2008 znovu nevyhověl a mezinárodní ochranu žalobci neudělil.

[4] O následně podané žalobě rozhodoval zdejší krajský soud a žalobu rozhodnutím ze dne 11. prosince 2009 č. j. 29Az 49/2008-118 jako nedůvodnou zamítl, neboť se ztotožnil se závěrem žalovaného. Kasační stížnost, která následovala, posoudil Nejvyšší správní soud jako důvodnou (rozhodnutí č. j. 9 Azs 17/2010-182 ze dne 30. června 2010), když se dospěl k závěru, že příběh přednesený manželem žalobkyně i jí samotnou vykazuje jasnou a jednotnou dějovou linii, která za posuzované situace dle názoru NSS neumožnila bez dalšího vyhodnotit příběh celé rodiny jako nevěrohodný, a proto nemohla rozhodnutí žalovaného a stejně tak krajského soudu v této otázce obstát. Stejně tak nelze ignorovat otázku znásilnění žalobkyně pouze z toho důvodu, že se o dané skutečnosti nezmínila hned zpočátku řízení. Za správné nicméně považoval rozhodnutí v té části, která obsahovala důvody pro neudělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu, tedy humanitárního azylu. Rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud veden závazným právním názorem NSS poté rozsudkem ze dne 16. listopadu 2010 č. j. 29Az 49/2008-223 zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že správní orgán zavázal k novému rozhodnutí při vědomí stanoviska NSS.

[6] Správní orgán v dalším řízení provedl dva doplňující pohovory se žalobkyní a to dne 15. 3. 2011 a 27. 6. 2012. Znovu se věnoval otázce tvrzeného násilí páchaného na osobě žalobkyně, zejména pak otázce jejího znásilnění a to u vědomí časových údajů poskytovaných jejím manželem. Žalobkyni dal dostatečný prostor k tomu, aby jasné a nepřehlédnutelné rozpory objasnila, nicméně zřetelné a uspokojující odpovědi se nedočkal. Za zásadní rozpor, na který správní orgán zaměřil dokazování, byl rozpor jak v časové, tak faktické otázce znásilnění žalobkyně. Ta nejprve tvrdila, že k němu došlo asi rok před opuštěním Turecka, popsala, že byla

odvezena na policejní stanici, kde byl rovněž její manžel, měla pásku na očích, takže viděla pouze jeho nohy v umyvadle. Po chvíli zmínila, že viděla manžela celého. Tvrdila, že po znásilnění, kterého se měl dopustit jeden policista, byla druhý den, opět se zavázanýma očima, dopravena domů. Manžel měl být dle přednesu žalobkyně zadržován i nadále a propuštěn asi za dvacet dní. Žalobkyni byl dán prostor, aby objasnila důvody v rozporných výpovědích sebe a svého manžela, leč přesvědčivého vysvětlení se žalovanému nedostalo, když žalobkyně rozpory obhajovala nepřesnostmi v tlumočení, rozrušením svým i svého manžela. Připustila, že problémy vznikly kvůli švagrovi, který byl bojovníkem PKK, o níž žalobkyně věděla, že se jedná o zakázanou stranu. Popsala potíže syna S. v souvislosti s jeho vyloučením ze školy. Zdravotní stav označila za vcelku dobrý, krom bolestí zad. Rovněž byla správním orgánem seznámena s výsledkem psychologického vyšetření svého manžela. Závěrem shrnula své přání pobývat i nadále v České republice a to i s ohledem na zdravotní stav dětí.

[7] Žalovaný následně shromáždil pro daný případ věcné a časově aktuální informace z různých objektivních informačních zdrojů a to jak obecnějšího charakteru, tak zpráv zcela cílených na problémy nastíněné žalobce a zejména jeho otcem. Jednalo se o tyto zprávy: Informace MZV Nizozemí – Všeobecná zpráva o Turecku ze září 2010 zaměřená na situaci na jihovýchodě země, kde před odchodem pobývala žalobkyně s rodinou, vojenské střety, vojenskou službu, Kurdy a možnosti používání kurdštiny, členové a sympatizanti DEHAP a DTP včetně otázky návratu neúspěšných žadatelů; Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010; Výroční zpráva Human Rights Watch z ledna 2011 se zaměřením na Turecko; Informace o současné situaci kurdské menšiny v Turecku získané v rámci Evropské výměny informací o zemích ze srpna 2010; Informace MV ČR ze 14. 12. 2007 zachycující fakta vztahující se k otázce postavení postižených osob; Informace MV Velké Británie vztahující se k Turecku z dubna 2004 – vybrané pasáže s názvem „*aktivisté účastníci se okrajových aktivit pro ilegální organizace*“ a „*zacházení s navracenými žadateli o azyl*“; tři informace OAMP a to ze 14. 12. 2007 o postavení postižených osob, ze dne 28. 3. 2008 týkající se zdravotního pojištění a lékařské péče z níž vyplývá, že zhruba 30% populace nemá žádné zdravotní pojištění, nicméně podle zákona jsou státní zdravotnická zařízení povinna poskytnout tureckým občanům akutní péči i v případě, že nemají zdravotní pojištění a ze dne 28. 12. 2009 zaměřenou na stranu DTP (Strana pro demokratickou společnost) a BDP (Strana demokracie a míru), z nichž prvně uvedená byla dne 11. prosince 2009 zrušena tureckým ústavním soudem pro její údajné vazby na PKK a řada jejích členů proto přešla do BDP; Informace MV Velké Británie ze srpna 2011 – Turecko - směrnice pro posuzování žádostí o azyl; Rozhodnutí Rady 2011/872/SZBP ze dne 22. prosince 2011, z jehož obsahu vyplývá, že PKK (Kurdská strana pracujících) je považována za teroristický subjekt; Informace MZV č. j. 96459/2012-LPTP ze dne 21. května 2012 je obsahově zaměřena na situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; Informaci MZV ze dne 30. května 2012 a 7. června 2012, ve které je posuzována otázka pravosti dokumentů předložených manželem žalobkyně, kdy Zastupitelský úřad v Ankaře potvrdil, že se jedná o „formuláře“ běžně užívané, rozebral jejich obsah

s odkazem na znalost tureckých právních předpisů s tím, že i při připuštění určité míry „úřednického šlendriánství“ však doklady vykazují nesrovnalosti a jejich obsah vzbuzuje pochybnosti, nicméně jejich autenticitu nelze jednoznačně zpochybnit. Závěrem zastupitelský úřad zdůraznil, že žalobce by měl být nicméně obviněn z účasti na financování teroristické organizace, což je trestným činem i dle české legislativy; zpráva Amnesty International z března 2012 s názvem Rozsudky smrti a popravy v roce 2011 (překlad vybrané části), ze které vyplývá, že v Turecku byl zrušen trest smrti včetně informací obsažených v databázi ČTK zachycující průřez historií a mapující rovněž aktuální situaci v Turecku do počátku roku 2012. Zdravotnímu stavu žalobkyně nebylo potřebí věnovat zvláštní pozornost, neboť žádné závažné problémy nezmínila.

[8] Žalovaný stejně tak jako v případě manžela žalobkyně poukázal na - z jeho pohledu zásadní skutečnost - spočívající v tom, že manžel žalobkyně se měl aktivně podílet na spolupráci se stranou PKK, která je v Turecku zakázána, neboť je považována za stranu teroristickou a stejně tak je na ni nahlíženo i ve světě. Tento svůj závěr opřel o rozhodnutí NSS v Brně ze dne 7. 6. 2006 č. j. 3 Azs 207/2005. Po doplněném dokazování přímo ve vztahu k osobě žalobkyně setrval na svém závěru o nevěrohodnosti informací jí poskytovaných a to s ohledem na jasný rozpor s přednesy jejího manžela a svůj závěr náležitě odůvodnil. Potřeba legalizace pobytu není azylověrelevantním důvodem. Vyřešení otázky humanitárního azylu vůči celé rodině považoval NSS za správnou již v předchozím rozhodnutí, návrat rodiny pak vyhodnotil žalovaný ve vztahu ke shromážděným informacím jako reálně možný, a proto žalobkyni ani jejímu manželovi i přes doplněné dokazování mezinárodní ochranu rozhodnutím ze dne 30. 10. 2012 nepřiznal.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

[9] Žalobkyně ve včas podané žalobě zpochybnila správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného s tím, že má za to, že žalovaný se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a skutečnostmi uvedenými žalobkyní při ústních pohovorech, zejména pak s tvrzeními žalobkyně o tom, že ona a členové její rodiny byli v zemi původu dlouhodobě vystaveni pronásledování ze strany ozbrojených složek státu, a to z důvodu členství manžela a švagra žalobkyně v politické straně HADEP, DEHAP a následně DTP, resp. PKK (pouze v případě švagra), které v zemi původu žalobkyně hájily kurdské zájmy. Žalobkyně uváděla, že byla v zemi původu z uvedeného důvodu opakovaně bita, což vedlo i k potratu a následným zdravotním obtížím a během výslechu jejího manžela na místní policii byla i znásilněna. Příslušníci ozbrojených složek žalobkyni a její rodinu opakovaně navštěvovali také doma a kladli jí otázky týkající se členství manžela v DTP a švagra v PKK, a to přesto, že v dané době byla DTP stranou zcela legální. Během těchto návštěv došlo k výše uvedenému fyzickému násilí. Žalobkyně se rovněž pro případ návratu do země původu obává o svůj vlastní život, stejně jako o život svých dětí, a to s ohledem na zásadní nedostatky v odborné zdravotní péči v zemi původu. Rovněž má důvodnou obavu, že v případě návratu si vzhledem ke

skutečnosti, že nemá pojištění, neboť dlouhodobě nepobývá v zemi původu, nebude moci dovolit léky, které nezbytně potřebuje, což by mohlo vést k přímému ohrožení jejího života, neboť jak vyplývá i ze zjištění žalovaného správního orgánu, v Turecku je osobám bez pojištění poskytována pouze akutní lékařská pomoc. Žalobkyně má za to, že důvody, které v průběhu řízení uvedla, dostatečně odůvodňují závěr o splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu, příp. § 12 písm. b) či § 14a zákona o azylu. Trvala na zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[10] Správní orgán ve vyjádření ze dne 25. února 2013 popřel oprávněnost námitek uvedených právním zástupcem žalobkyně, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od právního zástupce žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné či nezákonné. Zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla skutečnosti, na základě kterých by jí mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany. Je pravdou, že situace v Turecku v oblasti dodržování lidských práv a fungování státních institucí není ještě na požadované úrovni, avšak každou žádost v tomto směru je třeba posuzovat individuálně. Žalovaný dále trvá na nevěrohodnosti jejích výpovědí, neboť žalobkyně v prvním řízení ani neuváděla, že by byla znásilněna vojáky, pouze sdělila, že jí vyhrožovali znásilněním, přičemž protokoly podepsala jako správné. Ani její manžel o údajném znásilnění nic nevypovídal. V následném řízení však již žalobkyně sdělila, že byla přímo znásilněna. Nevěrohodnost jejích údajných závažných potíží v zemi původu dosvědčuje také skutečnost, že v doplňujícím pohovoru dne 27. 6. 2012 uvedla, že *osobně neměla velké problémy*, ale má starosti s manželem a dětmi. Žalovaný poukazuje také na skutečnost, že manžel žalobkyně neměl potíže s tureckými ozbrojenými složkami v souvislosti s členstvím v prokurdských stranách, nýbrž proto, že jeho bratr vedl ozbrojený boj proti tureckému státu a on sám těmto bojovníkům dlouhodobě aktivně pomáhal. Správní orgán zdůraznil, že s ohledem na skutečnost, že PKK je považována (a to rovněž v měřítku mezinárodním) za teroristickou organizaci, žalobce a celá jeho rodina by se jistě velkým problémům nevyhnuli ani v zemích s vyššími demokratickými standardy nežli má Turecko. Kvalitnější lékařská péče či její snadnější dostupnost v České republice není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany a zdravotní pojištění si žalobce po svém návratu může uzavřít. Důvody, pro které nebyla udělena mezinárodní ochrany rodičům žalobce jsou součástí samostatných řízení, ve kterých se nárok na jakýkoli druh mezinárodní ochrany rodičům žalobce nepodařilo prokázat. Trval na tom, že skutkový stav zjistil řádně, shromáždil dostatečně korektní informace o zemi původu, a proto trval na zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci krajským soudem, právní úprava

[11] Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) při jednání, kdy obě strany setrvaly na svých dosavadních procesních postojích, žádné další důkazy nepředložily a rovněž tak nenavrhly doplnit dokazování – resp. žalobkyně svoji neúčast omluvila a byla zastupována soudem ustanoveným advokátem. Krajský soud provedl v řízení odkaz na obsah, výsledek rozhodnutí a průběh řízení před soudem ve věcech manžela žalobkyně, jehož případ je veden u zdejšího soudu pod sp. zn. 28Az 27/2012 (spolu s ním požádal o udělení mezinárodní ochrany také dosud nezletilý S.). Stejně tak soud stručně přednesl podstatný obsah případů dalších tří dětí žalobkyně, kdy pod sp. zn. 28Az 31/2012 byla projednávána žaloba syna V., pod sp. zn. 28Az 30/2012 syna S. a pod sp. zn. 28Az 29/2012 dcery R. K žalobám V. a R. byla připojena kopie zprávy Občanského sdružení rodičů a přátel dětí s handicapem ORION ze dne 28. listopadu 2012 v níž se podává, že R. trpí lehkým a středně těžkým mentálním postižením, V. těžkým mentálním postižením a oba dochází jedenkrát týdně do Centra denních služeb. Soud záměrně uvedl i tuto skutečnost, neboť z postojů žalobkyně a jejího manžela jasně vyplývá, že krom jiného je k odchodu ze země přivedla snaha zajistit oběma dětem lepší lékařskou péči.

[13] Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

[14] Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a průběh předchozích řízení, která předcházela vydání přezkoumávaného rozhodnutí, jak zaznamenal již v úvodu tohoto rozsudku. V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila žalobkyně tři okruhy problémů. Jsou to tyto skutečnosti: a) příslušnost ke kurdské menšině, resp. problémy manžela v souvislosti s jeho aktivitami a zejména v souvislosti se zapojením jeho bratra ve prospěch prokurdských stran, především PKK a na to navazující osobní problémy žalobkyně, b) obavy z nedostatečné lékařské péče v případě nuceného návratu do Turecka a c) obavy z pokračování násilí, které rodinu přivedlo k odchodu z Turecka.

[15] Krajský soud považuje za důležité nejprve podtrhnout, že správní orgán opakovanému projednání žádosti věnoval maximální možnou pozornost a péči a snažil se objasnit celkovou situaci rodiny tak, jak byla požadována soudy. Je zřejmé, že příběh rodiny je úzce navázán na důvody prezentované manželem žalobkyně a otcem dětí. Z dosud zjištěného skutkového stavu lze k osobě samotné žalobkyně vysledovat, že tato nevyvíjela na území Turecka žádnou činnost či aktivity směřující

k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, a proto nebyl důvod věnovat se otázce případného pronásledování z tohoto úhlu pohledu. Předchozí život rodiny popsala jako relativně klidný, což koresponduje i s postoji jejího manžela, který měl práci, děti, resp. Servan absolvoval bez potíží základní školu a konflikt na škole střední (jeho vyloučení) rodina neřešila, neboť záhy z Turecka vycestovala. Právě tak nelze přijmout výhrady rodičů postižené R. a V. o absenci či nedostatečnosti poskytované lékařské péče. Zprávy tureckých lékařů plně korespondují výsledkům zjištěným českým zdravotnictvím. Naopak je zjevné, že žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem připustila, že veškeré popsané problémy je nutno vztáhnout výlučně k činnosti manželova bratra, byť k určitým potížím mělo docházet již po dobu asi 17 let. Ke svým konkrétním střetům s policií uvedla případy dva: k prvnímu mělo dojít asi 5 či 6 let před jejich odchodem z Turecka (fyzické násilí a následný potrat), ke druhému rok či v jiné části pohovoru tři měsíce před odchodem ze země (převezení na policejní stanici, kde byla přes noc držena a znásilněna a v tuto dobu tam měl být zadržen a mučen i její muž, který byl propuštěn nejdříve za 20 dní). K věrohodnosti její výpovědi se velmi podrobně správní orgán vyjádřil v rozhodnutí a to poté, kdy konfrontoval skutečnosti sdělené žalobkyní s přednesem jejího manžela. Krajský soud ve shodě se žalovaným by byl ochoten respektovat nedostatek jejího vzdělání, stud a obavy z reakce manžela a blízkého okolí, ovšem za situace, že by se popsané ataky shodovaly s časovou a dějovou linií příběhu předneseného manželem. Tomu tak ovšem nebylo a ačkoli správní orgán poskytnul žalobkyni prostor pro objasnění rozporů, přesvědčivého vysvětlení se mu nedostalo. Lze se žalovaným plně souhlasit, pokud připomněl, že manžel žalobkyně v jejím případě žádné konkrétní problémy nezmínil a je velmi nepravděpodobné, i při uvědomění si určitého psychického handicapu pana A., že si nepovšimnul a nezapamatoval stopy násilí na manželce s následným potratem, pro které musela vyhledat lékaře. Stejně tak je zcela v rozporu s tvrzením manžela žalobkyně průběh roku 2007, který tento označil za klidný a toto zopakoval i při jednání soudu. Nezmínil žádné své zadržení a mučení a stejně tak obdobné násilí spáchané na manželce. Krajský soud by jistě pochopil, že by se mu žalobkyně z důvodů jí popsaných obávala svěřit ze znásilnění, nicméně fyzické násilí a uvěznění nebylo důvod před manželem tajit, když navíc sám měl být na policejní stanici mučen (i průběh jeho mučení a postřehy žalobkyně jsou nevěrohodné, jak se správní orgán této otázky věnoval na straně desáté a jedenácté svého rozhodnutí). Dále akt znásilnění, pokud by k němu i došlo, nelze bez dalšího považovat za systematické pronásledování z azylověrelevantních důvodů. Dle názoru soudu by se mohlo jednat o exces jediné osoby, když žalobkyně trvala posléze na tom, že byla znásilněna jedním mužem. Nelze při hodnocení věrohodnosti její výpovědi pominout, že manžel měl být dle jejího přednesu zadržen na dobu alespoň dvaceti dnů (v roce 2007), zatímco jmenovaný jediné dlouhodobé uvězení situoval do roku 2000. I přes tehdy nelehkou situaci, která byla z hlediska ochrany práv Kurdů výrazně horší, nežli je tomu v době současné, se manželovi dostalo fundované právní pomoci, v řízení, ve kterém byl obviněn ze spolupráce s teroristickou organizací byl zastoupen advokátem a v důsledku byl zproštěn obvinění. A konečně je nelogické, jak správně zmínil žalovaný, aby byla žalobkyně vystavena takovému násilí za situace, kterou její manžel popsal již jako relativně bezkonfliktní. O nezájmu o rodinu žalobce v tomto

konkrétním případě skutečně svědčí fakt, že byl oběma manželům počátkem března 2008 vystaven cestovní doklad, na základě kterého spolu se všemi dětmi ještě týž měsíc Turecko opustili. Správní orgán zdůraznil, že po znovu provedeném řízení (po zrušení původního rozhodnutí soudem) neshledal u manžela žalobkyně naplnění azylověrelevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, a proto žádost žalobkyně v té části, ve které se opírala o problémy manžela, nemohla být považována za důvodnou. V ostatním osobním příběhu žalobkyně jí správní orgán dle souhlasného přitakání krajského soudu důvodně neuvěřil.

[16] Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

[17] Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobkyně sama za svoji osobu nepřednesla žádnou skutečnost, která by dle ustálené soudní judikatury zavazovala správní orgán k hlubším úvahám a rozboru této otázky. Problémy R. a V. a ostatně i S. byly předmětem samostatných rozhodnutí, ve kterých se správní orgán posouzení důvodnosti nároku na tzv. humanitární azyl náležitě věnoval. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu dává v tomto směru celkem jasnou odpověď na otázku, kdy je namístě uvažovat o udělení humanitárního azylu a v jakém rozsahu je soud oprávněn přezkoumávat závěry správního uvážení žalovaného o jeho neudělení. Předně je namístě zdůraznit, že žalobkyně žádné závažné zdravotní potíže netvrdila, celá rodina měla v zemi původu po stránce ekonomické zázemí, syn S. navštěvoval školu a poněkud handicapovaným sourozencům R. a V. nebyla lékařská péče odmítnuta. Pokud žalobkyně a její manžel namítali obavy z neposkytnutí nezbytné zdravotní péče pro případ návratu do země, neboť si s ohledem na dlouhodobý pobyt neplatili pojistné, pak z informací o zemi vyplývá, že v Turecku je osobám bez pojištění poskytována pouze akutní pomoc. I z tohoto ovšem vyplývá, že pokud by se snad ocitli v přímém nebezpečí, nebyli by vystaveni ohrožení života bez poskytnutí přiměřené pomoci. Legalizace a touha žít nadále v České republice není rovněž skutečnost, která by mohla úvahy ve smyslu udělení mezinárodní ochrany podpořit. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

[18] Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že

pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[19] Odůvodnění této části rozhodnutí věnoval žalovaný náležitou pozornost u všech příslušníků rodiny a svá zjištění, podklady pro ně a závěry logicky a přesvědčivě odůvodnil. Předně konstatoval, že v Turecku byl zrušen trest smrti. Dále pak z informací o zemi vyplývá, že ještě za pobytu žalobkyně, která své obavy odvozovala především od problémů manžela – byl ještě za jeho pobytu v zemi z trestního zákoníku Turecké republiky vypuštěn odstavec o trestnosti podpory ozbrojené organizace (§ 169, resp. § 168), podle kterého bylo v roce 2000 vzneseno obvinění vůči jejímu otci. Dále žalovaný přiléhavě upozornil na zákon čl. 4616 ze dne 21. prosince 2000 o amnestii pro členy teroristických organizací včetně spolupracovníků. Jistě v této souvislosti nelze opakovaně nezmínit zcela bezproblémové vystavení cestovních dokladů pro celou rodinu žalobkyně. Lze se proto v této konkrétní situaci důvodně domnívat, že v případě zájmů státních orgánů na jednotlivých členech rodiny, resp. zájmu na osobě manžela žalobkyně pro tvrzenou spolupráci s PKK, by jistě k takovému nekonfliktnímu vycestování tak početné rodiny nemohlo dojít. O odklonu zájmu o rodinu A. ze zorného pole jednotek JITEM i vojáků ostatně svědčí i otcem žalobce tvrzený nekonfliktní rok 2007 a to až do jejich odchodu z Turecka. Ne vždy a za každé situace znamená nekonfliktní opuštění země původu jasný signál o tom, že by se jí popřela možnost existence azylověrelevantních důvodů. V případě rodiny žalobkyně ovšem v kontextu se zjištěními a již popsány okolnostmi je toto vycestování pro krajský soud skutečným signálem nezájmu státních orgánů o jejich osoby. Dále je potřeba připomenout, že se Turecko nenachází ve válečném stavu vůči jinému státu a stejně tak ze zpráv nevyplývá, že by byla země v situaci permanentního vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na většině území Turecka je bezpečnostní situace přiměřeně stabilní. Potíže z PKK již byly zmíněny stejně tak jako zjevná snaha turecké armády proti bojovníkům PKK cíleně zasahovat. Pouze nad rámec a to především na dokreslení situace, kdy v Turecku se zejména působením strany PKK a střídají období klidu a období neklidu, krajský soud odkazuje na prohlášení odsouzeného šéfa strany PKK Abdullaha Öcalana, který ve čtvrtek 21. března 2013 vyzval bojovníky PKK k příměří. Jedná se o opakovaná prohlášení, jak vyplývá z Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům – Turecko – Aktuální situace Kurdů z 20. 12. 2010, přičemž opakovaná vzplanutím bojů po obdobích relativního příměří jsou výsledkem působení nacionalistů na obou stranách, tedy v armádě i v PKK. Ze zprávy dále vyplývá, že probíhají intenzivní jednání mezi uvězněným Öcalanem a tureckou vládou. Stejně tak přiléhavě správní orgán odkázal na možnost vnitřního

přesídlení v rámci Turecka a to jednak s ohledem na skutečnost, že v tureckých velkých městech žije značné množství kurdské populace a jednak s ohledem na celkovou situaci celé rodiny a jejího nejbližšího rodinného zázemí, které evidentně fungovalo a lze tudíž předpokládat, že by bylo schopno poskytnout potřebnou pomoc (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74).

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobkyně, a to i s přihlédnutím k případu jejího manžela, neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Otázce možného a bezpečného návratu se správní orgán věnoval v rozsahu zcela mimořádném a to na stranách čtrnáct až šestnáct svého rozhodnutí, popsal podrobně informace a jejich obsah, které se k danému problému váží a jejichž obsahem jsou zprávy ohledně kurdské otázky, reakce státních orgánů vůči členům či sympatizantům PKK, otázky vojenské služby, dostupnost lékařské péče a pojištění apod., přičemž úvahy správního orgánu a jím přijatý závěr krajský soud podporuje. Proto také využívá stanoviska Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

[20] Žalobkyně krajský soud ani po opětovném projednání původní žádosti z 9. července 2007 nepřesvědčila o opodstatněnosti vznesených námitek, se závěry žalovaného a odůvodněním přezkoumávaného rozhodnutí se krajský soud ztotožnil a žalobu tudíž jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

IV. Náklady řízení

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšné žalobkyni. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[22] Ustanovený advokát požadoval odměnu za tři úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) převzetí a příprava zastoupení; b) doplnění žaloby a c) účast na jednání soudu dne 30. července 2013. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3100,- Kč, náhrada hotových výdajů 300,- Kč, celkem tedy 10.200,- Kč. Advokát doložil, že je plátcem

DPH, a proto krajský soud výše uvedenou částku navýšil o 21% z titulu platby DPH, tedy o 2.142,-Kč na výsledných 12.342,-Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet vymíněný advokátem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. července 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně